

TOTS SOM POPS

per Xavier Bertran

Strip-tease polític

Quan els companys del partit van convidar Oriac Borrull, regidor i secretari d'organització local, a una partida de strip-tease polític, el van posar en un estat de neguit.

Què era strip-tease polític? Exactament, a què es referien?

Oriac va recordar el Joc de la Veritat que jugava amb els companys de la mili. Consistia en fer-se mútuament una roda de preguntes, amb el compromís de contestar exactament la veritat.

Un entreteniment d'aparença senzilla, però perfectament sàdic. Els participants aprenien aviat a fer les preguntes més enfadades de contestar, aquelles que implicaven les confessions més compromeses, les que tocaven de ple el sentit del ridícul.

No era complicat jugar-lo entre companys de mili, amb uns amics de temporada que mai més no es tornarien a trobar, però tot i així, no va acabar bé una sola ronda d'aquell joc **innocent**: les persones es recargolaven de tal manera sota les preguntes malintencionades que contestaven qualsevol mentida per sortir del pas, i la partida acabava entre acusacions de fer trampa.

I ara havien de fer un estrip-tease polític? A qui se li hauria ocorregut aquella salvatjada? Se-

gurament al brètol d'en Rossell, un graciós que puñulava pel partit en càrrecs que no corresponien al seu poc seny, gràcies a ser cunyat del secretari comarcal. Però ja era estrany que la resta dels dirigents li haguessin acceptat la facècia.

I a més, hi serien les dones i marits dels companys, i si hi ha un mal lloc per deixar anar les confessions polítiques és davant dels consorts. Formen una mena de partit paral·lel que fa el safareig dels temps de primera importància que els política discuteixen. Davant dels consorts s'havien de vigilar deu vegades més les indiscrecions.

El magí d'Oriac Borrull no va parar de preguntar-se què li podien preguntar i què hauria de respondre perquè semblés prou veritat.

Ja tenia clar que no explicaria segons quines coses. Per més que es comprometés a dir la veritat literal, no explicaria els comptes de la campanya de febrer, ni les acusacions que van expulsar en Boixeres, ni els acords personals amb els regidors de... no es suicidaria.

Un moment, que també hi seria la seva dona! Que no esperessin doncs que expliqués la història de la Blanca, ni la de la secretària d'acció sindical... Ni la de la dona d'en Bernat, l'amfitrió!

Tampoc no podia negar-ho tot, és clar. Si intentava passar per un angelet de Déu, sabrien que estava mentint i encara seria pitjor. Havia de trobar el punt just de dir mitges veritats, de fer la confiança de pecadets petits per tal de tancar els que no podia fer públics.

U-uff! Quants maldecaps! A quin canalla se li hauria ocorregut el joc maleït?

Oriac Borrull es va passar la setmana fent el llistat de les coses que no podia confessar de cap manera, i concretant en cada una d'elles les veritats parcials que hi podia reconèixer. Durant aquests dies d'angúnia va desenvolupar una capacitat estratègica que hagués envejat Napoleó Bonaparte.

Però quan, dissabte a la nit, s'empolistrà i acompanyà la dona a casa d'en Bernat Vedruna, estava raonablement segur de sortir-se'n.

Fins havia preparat la possibilitat pitjor: que tot fos una maniobra contra ell, un interrogatori en tercer grau que els companys haguessin acordat per escanyar-lo. Si era així, estava acabat, però vendria cara la pell. Per si era el cas, havia preparat un segon llistat amb les preguntes que ELL faria a cada un dels ALTRES.

Però en aquesta possibilitat no hi volia pensar. Sonava a paranoia de polític, a mania persecutòria.

El sopar fou d'allò més distès. Fora d'Oriac, tothom semblava relaxat, més animat que de costum. Amb la perspectiva d'un strip-tease polític, els companys haurien d'haver estat més tensos, amb els nervis esmolats per la proximitat del combat. I no era així; què n'havia de pensar?

L'humor d'Oriac es va enfosquir amb cada plat. Potser sí que s'havien posat d'acord en posar-li un parany; quina altra cosa podia justificar aquella eufòria?

En acabar el sopar, Bernat Vedruna va treure les cartes i proposà una partideta. Tots s'hi van afegir. Pòquer de deu jugadors, a perdedors.

La primera ronda la va perdre Oriac. Es va produir un silenci ple de somriures còmplices. Els companys se'l miraven i les dones no li treien els ulls del damunt. Bernat el va urgir:

—I doncs, quina peça et treus?

I en un segon, Oriac va entendre el que fins aleshores no havia entès. No es tractava d'una partideta de strip-tease polític, sinó d'una partideta de strip-tease jugada per polítics.

Immensament alleugerit, amb un somris que allunyava les vergonyes que l'havien aclaparat els darrers dies, Oriac va començar a descordar-se els pantalons.

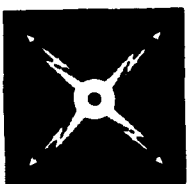
VOL CANVIAR D'AIRES AMB UN VIATGE A PARÍS?

Adquireixi pel seu habitatge, oficina, comerç o indústria

AIRE CONDICIONAT

Solucioni el problema de climatització amb les nostres alternatives d'aparells

FRED I BOMBES DE CALOR

ELECTRO S A E

MARCEL CAMPS

Carrer Escorxador, 20
Telèfon 849 30 27 Fax. 849 35 66
08520 LES FRANQUESES

OFERTA FINS AL 30 DE SETEMBRE

Amb motiu del nostre 25è aniversari, instal·lant un aparell d'aire condicionat entrarà en el sorteig d'un viatge a París per a dues persones.

El sorteig s'efectuarà davant notari.

UN LLIBRE,
UN AMIC

**"Granollers
1936-1939:
Conflicte
revolucionari i
bèl·lic"**

Joan Garriga i Andre
Josep Homs i Corominas
Joaquim Ledesma i Pardo

Conèixer la història
de casa

El llibre, base del nostre comentari, és un treball de cinc professors de Segon Ensenyament de Granollers de l'Institut de Badallerat "Antoni Cumella" i de l'Escola Municipal de Treball. Fins avui només s'ha publicat la primera part que conté els treballs dels tres escriptors que encapçalen aquestes ratlles. El primer treball, fruit de la recerca de Josep Homs ens parla en profunditat de "Granollers i la seva gent abans d'escalar el conflicte"; el segon, obra de Joaquim Ledesma ens presenta l'"Estructura econòmica de Granollers entorn dels anys de la guerra civil" i del tercer, l'autor n'és en Joan Garriga que estudia "Granollers: el conflicte revolucionari bèl·lic de 1936-39".

Tenim a les nostres mans una eina de treball pedagògic i social que hauria de trobar-se a les mans de tots els granollerins. No n'hi ha prou de viure en una població, cal conèixer-la cada dia millor perquè la ciutadania esdevingui una necessitat. Per la viu-viu, passar el temps, arar fort, són expressions fictícies d'una convivència de conveniències. La ciutat no deixa de ser una gran família i com tota família li agrada dibuixar el seu arbre genealògic. L'avui serà més brillant si l'ahir n'esdevingué una bona base i un fonament ferm. No es cap gosadia afirmar que el coneixement de la història de la població on vivim és una exigència de ciutadania. Els cinc professors de la nostra ciutat ens posen a les nostres mans un llibre que esdevé quelcom més que una simple informació. Va molt més enllà, ens convida a fer de Granollers aquella ciutat que els nostres avantpassats desitjaven. Per això és necessari, més que convenient, llegir i millor encara, meditar les lliçons que si guem capaçem d'aprendre de cadascun dels seus capítols. La història que ens desvetllen pertany a uns anys molt difícils i de fets contradictoris en els que la raó es va posar al costat de la força de les armes i la força de les armes és la raó de l'anti-convivència racional.

Josep Homs, amb un treball d'investigació acurat i rigorós, ens explica com era la gent de Granollers en aquells anys difícils. Joaquim Ledesma ens ofereix un ventall de la seva qualitat de vida en base a l'economia d'aquell temps i Joan Garriga ens ensina de ple en el conflicte i quina fou la resposta de la nostra ciutat, tant en el camp de batalla, com en el camp social de convivència ciutadana.

Un llibre d'estudi pels que no van conèixer ni viure el conflicte. Un llibre de recordatori per no repetir els errors. I un llibre per bastir el futur de Granollers.
Joan Sala i Vila

LLIBRERIA

anselm clavé n.º 36

☎ 870 05 04 fax 879 13 62

08400 GRANOLLERS